

Sygn. akt I CZ 71/11

POSTANOWIENIE

Dnia 28 września 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Wojciech Katner (przewodniczący)

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

SSA Agnieszka Piotrowska (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa J. W.

przeciwko Gminie Miasto R.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 28 września 2011 r.,

zażalenia strony pozwanej na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 25 marca 2011 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 25 marca 2011 r. odrzucił skargę kasacyjną strony pozwanej – Gminy Miasta R. od wyroku tego Sądu z dnia 9.12.2010 r. w sprawie z powództwa J. W. o zapłatę, którym oddalono apelację powódki od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 21.06.2010 r., oddalającego powództwo.

W uzasadnieniu postanowienia Sąd drugiej instancji wskazał, że strona pozwana wniosła skargę od korzystnego dla niej orzeczenia, nie godząc się z jego uzasadnieniem i podnosząc, że zastosowana przez Sąd Apelacyjny argumentacja jest dla Gminy niekorzystna, w czym upatrywała ona swojego interesu prawnego do złożenia skargi (*gravamen*).

W ocenie Sądu Apelacyjnego nie doszło do pokrzywdzenia strony pozwanej zaskarżonym wyrokiem, skoro wniosła ona o oddalenie apelacji powódki i Sąd Odwoławczy orzekł zgodnie z tym żądaniem. Stronie pozwanej nie przysługiwało uprawnienie do jego zaskarżenia, co skutkowało odrzuceniem skargi kasacyjnej jako niedopuszczalnej na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c.

W zażaleniu strona pozwana zarzuciła naruszenie art. 398⁶ § 2 k.p.c., przez bezzasadne uznanie jej skargi kasacyjnej za niedopuszczalną i wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

W dawniejszym orzecznictwie prezentowany był pogląd, według którego interes prawny we wniesieniu środka zaskarżenia nie jest przesłanką dopuszczalności tego środka, ale jest przesłanką merytoryczną jego skuteczności (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 1971 r., III CZP 79/71, OSNCP 1972, z. 6, poz. 101).

Obowiązujący *de lege* lata model polskiego procesu cywilnego skłania do przyjęcia odmiennego zapatrywania, a mianowicie, że warunkiem dopuszczalności

zaskarżenia orzeczenia jest interes skarżącego w tym zaskarżeniu, zachodzący w wypadku tzw. *gravamen*, polegającego – najogólniej mówiąc – na niezgodności orzeczenia z żądaniem zgłoszonym w procesie przez stronę (por. postanowienie SN z dnia 5.09.1997 r., III CKN 152/97, Lex nr 50615).

Skarga kasacyjna przysługuje stronie „pokrzywdzonej” rozstrzygnięciem Sądu drugiej instancji, a więc stronie, która nie utrzymała się ze swoimi żądaniem i wnioskami. Tymczasem strona pozwana od początku wносиła o oddalenie powództwa J. W. oraz przed Sądem drugiej instancji o oddalenie jej apelacji od korzystnego dla strony pozwanej wyroku Sądu Okręgowego. Zaskarżony skargą kasacyjną wyrok Sądu Apelacyjnego odpowiada więc w całości żądaniu strony pozwanej, co skargę kasacyjną czyni niedopuszczalną.

Podnieść ponadto należy, że nie jest dopuszczalna skarga kasacyjna od uzasadnienia wyroku, tak więc niezależnie od braku *gravaminis* także i z tej przyczyny nie mogłyby odnieść skutku zarzuty odnoszące się do argumentacji Sądu drugiej instancji, decydującej o oddaleniu apelacji powódki (por. postanowienie SN z dnia 4.09.2009 r., III CZ 36/09, Lex nr 578839).

W tym stanie rzeczy na podstawie art. 394¹ § 3 w związku z art. 398¹⁴ k.p.c. orzeczono jak w sentencji.